

Само по себе си се разбира, че да жъртвувашъ на приятелъ таквъзъ малко нѣщо — не е мѣчно, толкозъ повече, защото това мѣсто не бѣше далечъ отъ мостътъ. И тъй, ний се запжтихмѣ тамъ, минахмѣ чрѣзъ дворътъ на голѣмата „Ени-джамия“, съ вити високи до небе минарета, и скоро стигнахмѣ до една голѣма еднокатна дървена кѣща въ която бѣха смѣстили Министерството на полицията, или както го наричатъ Турцитѣ „буюкъ-забтие“.

Предъ уличнитѣ врата стоѣха двама стражари, а на дворътъ гѣста тѣлна мѣжъе, жени, дѣца, най-много туркини, а имаше тамъ и гъркини и българики и ерменки и арабки и пр. Г. Албановъ ме повлѣче къмъ стѣлбата и ний скоро се намѣрихмѣ горѣ въ салонътъ. Споредъ ориенталниятъ именно начинъ салонътъ бива обикновено въ средъ кѣщи и въ него се влиза право отъ стѣлбата, а въредъ на около сѣ вратитѣ на стайтѣ, що гледатъ на улицитѣ. Този отворенъ салонъ служеше въ министерството на полицията, както и въ сичкитѣ други турски явни сгради, кѣто чекалище за многобройнитѣ просители. И тамъ съникасахъ най-повечето туркини, които съ дълги завити или отворени книги, тъй наречени арзухали, на които сѣ били написани тѣхнитѣ препокорни молби, чакаха предъ вратата на Министра или на неговиятъ секретаръ „мектюбчи-бей“, за да имъ се позволи да предадатъ арзухалитѣ си.

Г. Албановъ ме отведе до стѣната, възъ която бѣше наблѣгнато съдрано сламено капане, и ме замоли тамъ да го причакамъ. Азъ сѣднахъ, а той се изгуби въ една отъ стайтѣ на дѣсно.

Слѣдъ нѣкое време видѣхъ г. Албановъ че излѣзе изъ сѣщата стая, като държѣше подъ рѣка единъ турски бей. За тогозъ по-сетнѣ се научихъ, че го викатъ Фахри-бей, че е билъ мютесарифъ на евро-